Pregaria.cat

Entrada

Francesc Padrosa, jesuïta

Fa pocs dies ens va deixar un company, un amic, un germà. Hem compartit uns mateixos ideals, una relació intensa amb Jesucrist i aquella missió de cercar i trobar a Déu en totes les coses: la música, la conversa, l'acolliment, el bon humor, el diàleg ciència i fe, la convicció de que l'espiritualitat ignasiana era com una eina de l'Esperit per obrir camins de pau, de justícia i d'amor avui dia, en aquest món de canvi.

Portava el nom de Francesc. Un nom acreditat per la referència al Jesús de l'evangeli, aquell Mestre pobre, senzill, transparent, amable, profètic i tot cor. El nom de Francesc també el va configurar com a persona que et feia sentir quan estaves al seu costat com un amic important per a ell.

Al carrer Balmes de Barcelona hi ha el Casal Loiola. Des de feia anys el Francesc era assistent, consiliari, de comunitats i grups , de forma especial de la CVX Fòrum Joves i de la comissió de CVX Catalunya. Un notable sentit comú, l'alegria i la comunicació de pau ornaven la seva forma d'assistir i aconsellar a les persones i als col·lectius. Valorat i estimat gaudia d'una actitud creativa, que dinamitzava les millors recerques per viure l'espiritualitat en el món de la parella, de la ciència, de l'acció social i de esdeveniments significatius. Encara fa poques setmanes ens reuniren una colla de parelles amb els fills, i que totes celebraren els 25 anys del sagrament del matrimoni.

Ara comença el silenci. S'apaga per sempre en aquest món la veu fonda i musical d'un jesuïta que ha sigut ajuda i suport per a molts. Ha acabat el seu camí. A ulls humans una mica abans d'hora. És ja passat. Sabem molt bé quina és aquesta llosa que a partir de la data del traspàs va fer-se més sòlida i gran i que anirà creixent amb el pas inevitable del temps.

Francesc estimava Déu i els germans. Vivia aquestes relacions amb autenticitat i naturalitat. Així com ara reviu en la nostra memòria, doncs encara més en el Cor de Déu, on la Llum no s'apaga, l'Amor es definitiu i tota vida s'integra en la Vida sense perdre la pròpia història i la pròpia personalitat, car és un Déu Personal - Tri - personal - que en el Fill ens fa fills per sempre. Per part de Déu no es trenca la relació, al contrari la vivifica de forma definitiva. Déu és Amor i l'Amor fa aquestes coses.

El Francesc definitivament està bé, està molt bé, no pot estar millor. I encara que quan entrem en el seus àmbits experimentarem la buidor de la seva presència, certament el sabem feliç, com ni podem imaginar. Ens arriba aquella pau i aquella dolçor que essent do de Déu és pau i anergia per continuar treballant amb humor i fidelitat pel Regne de Déu.

Jesús Renau sj